

løftet, thi den bestaaende Ordning er jo den, at ingen kan blive Præst i den danske Folkekirke uden at aflægge Præsteløfte.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen mente, at den Konstitution, han havde foretaget oppe i Aalborg Stift, kunde ikke kaldes ulovlig, den havde Lovhjemmel; men det eneste, han kunde anføre, var, at der var sket noget lignende paa Sjælland. Nu maa jeg nok spørge: Naar en Mand i Aalborg Stift foretager et Lovbrud, er det saa tilstrækkelig Hjemmel for det, at en Mand paa Sjælland gør noget lignende? En saadan Logik har jeg aldrig været præsenteret for før, og jeg tror ikke, det ærede Medlem kan faa Rigsdagen til at gaa ind derpaa. En saadan Konstitution har efter min Mening og efter de kyndige Mænds Mening, jeg har hørt, ikke den tilstrækkelige Lovhjemmel for sig, og der kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt saadanne Embedshandlinger som Brudevielse til Eksempel er lovgyltige, naar de er foretagne af en Mand, der er konstitueret med de Kvalifikationer, her er Tale om. Jeg ønsker imidlertid ikke at rejse Strid om denne Sag, og derfor vil jeg gerne medvirke til, at Lovforslaget bliver ført igennem — det er i sit Indhold i Virkeligheden et indgribende Lovforslag, selv om det ikke er saa omfattende i Ord — og derved kan det nævnte Tilfælde i Aalborg Stift — om der har været et lignende paa Sjælland, er jeg ikke i Øjeblikket i Stand til at afgøre — komme ud af Verden, Embedet kan blive opslaaet ledigt, Ansøgninger kan blive indkaldt, og vedkommende, der nu sidder som konstitueret, kan søge Embedet, og hvis Menigheden deroppe ønsker ham, hvad jeg imidlertid slet ikke er sikker paa — den har gjort det, men jeg er ikke sikker paa, at den vedblivende gør det —, kan den faa ham, saa bliver han Sognepræst deroppe. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Povlsen vil tjene baade sig selv og Kirken ved at medvirke til, at dette Lovforslag hurtigst muligt bliver ført igennem, og til, at den Tilstand, der er deroppe, og som jeg ikke finder lovmedholdelig, hurtigst muligt bliver ordnet.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen mente, at min Stilling til Spørgsmaalet om de sønderjydske Præster som nødvendig Konsekvens maatte medføre, at jeg ogsaa maatte gaa ind paa, hvad han anbefalede med Hensyn til dansk-amerikanske Præster. Det kan jeg ikke indrømme. Det ærede Medlem sagde, at min Motivering var ikke holdbar, fordi den sønderjydske Landskirke ogsaa før 1864 havde været en

særlig Landskirke. Ja, det er delvis rigtigt, men ogsaa kun delvis, hvad det ærede Medlem vel ved. Den sønderjydske Landskirke fik sin Kirkeforfatning, før den danske fik sin, det er rigtigt, den var væsentlig af samme Indhold, og den Kirkeforfatning, den fik under Hertug Christian, er oprettholdt dernede, men en stor Del af det danske Sønderjylland har ligget under Ribe Stift, det ved det ærede Medlem vel ogsaa, og den sønderjydske Kirke har staaet i saa umiddelbar og nær Forbindelse med os og har de samme Betingelser med Hensyn til Præsteansættelse o. s. v., at jeg mener at kunne sige, at den sønderjydske Kirke egentlig er en Del af vor Landskirke, og naar vi faar den Del af Sønderjylland tilbage, som vi faar, maa vi, synes jeg, betragte det som en Del af vor Kirke, der nu har været røvet i nogle og halvtredsindstyve Aar og nu vender tilbage. Ser vi saaledes paa det, gælder den Betragtning, jeg fremsatte i Gaar, fuldt ud. Jeg kan derfor ikke helt ud sammenstille den sønderjydske Kirke med de danske Kirkesamfund i Amerika. Men jeg siger ikke som Hr. Povlsen, at vi ikke med Tak skulde tage imod de dygtige danske Præster derovre fra. Jo, det vil jeg gerne være med til, med Tak at modtage dem, hvis de kommer og vil ind i vor Folkekirke og en Menighed vil tage dem. I saa Fald vil jeg gerne med Tak tage imod dem; men det gør vi ogsaa, naar vi siger, at de kan gaa ind paa de samme Vilkaar som andre danske Præster, aflægge det samme Løfte som de. Jeg synes, at det kan siges at være at tage imod dem med Tak.

Saa spurgte Hr. Povlsen, om jeg paa Grundlag af Menighedsraadene ønskede at opbygge en Kirkeforfatning, og han henviste til min Udtalelse i Gaar om Bispevalg. Ja, det Ord Kirkeforfatning har i manges Mund faaet en meget ilde Klang. Jeg har truffet Mennesker, der talte om en Kirkeforfatning uden at vide, hvad de egentlig skulde forstaa ved noget saadant, men de troede blot, at det var noget rent forskrækkeligt, som man bare skulde tage sig i Agt for. Jeg mener nu ikke, at man for nærværende eller i lang Tid kan opbygge, hvad man vel kan kalde en rent organisk Kirkeforfatning paa Grundlag af Menighedsraadene; men naar jeg i sin Tid stillede Forslag til Lov om Menighedsraadene, og det senere blev vedtaget og stadfæstet, var det ud fra den Betragtning, at Menighederne efterhaanden skulde faa mere og mere Selvstyre og mere og mere Indflydelse paa